

Ξεκόβουμε ὀριστικῶς ἀπὸ τὶ ...κόττες τοῦ κόσμου μας!!!

Οἱ κοινωνίες μας συγκροτῶνται, ἐδῶ καὶ αἰῶνες, ἀπὸ ἄτομα πού, συνήθως, χαρακτηρίζονται ἀπὸ τὸ ...ὀλίγον. Μά, ἀκριβῶς ἐπεὶ δὴ στὴν φύσιν δὲν ὑπάρχει ὀλίγον (ἔγκυος, γιὰ παράδειγμα), φθάσαμε ἐπὶ τέλους στὸ σημεῖον – καμπή, πού ἐὰν δὲν ἀποφασίσουμε τὸν ρόλο μας σαφῶς, θὰ μᾶς ...καταπιῆ τὸ ποτάμι τοῦ κοττο-πλήθους στὸν ἀφανισμό του.

Τί θέλω νά πῶ;

Πολὺ ἀπλῶς πῶς ἐὰν δὲν ἀποφασίσουμε νὰ ἐστιάσουμε στὴν (χαμένη, ἐν πολλοῖς) Ἄνδρεία καὶ Ἄρετή, γιὰ νὰ τὶς ἐνδυναμώσουμε καὶ νὰ τὶς ἐπανατοποθετήσουμε στὸ κέντρο τῶν Ἀρχῶν μας, μὰ καὶ ἐν συνεχείᾳ τοῦ κόσμου μας, θὰ καταλήξουμε

ὄλοι μας ...μεζεδάκια, μὲ συνοπτικότερες διαδικασίες καὶ δίχως νὰ προλάβουμε ἀκόμη κι ἓνα ...κίχ νὰ ψελλίσουμε.

Γιατί; Μά, διότι, πολὺ ἀπλᾶ, ἀπλούστερα ἀπὸ κάθε ἄλλην φορὰ στὴν Ἱστορία τοῦ Ἄνθρώπου, μόνον «Ὅσοι Καθαροὶ» (κατὰ πῶς προειδοποιούσε, πολὺ ἐπιμόνως, ὁ ἀείμνηστος **Τᾶσος Γκολέμης**) θὰ ἐπιτύχουν νὰ ἐξέλθουν τῶν σημερινῶν τελμάτων μὲ ἐπιτυχία. Τὸ «Ὅσοι Καθαροὶ» ὅμως προϋποθέτει, ὡς δεδομένον «ἐπίπεδον βάσεως», τὴν Ἀνδρεία καὶ τὴν Ἀρετή!!! Δίχως τους ἀπλῶς ἀνακυκλώνουμε ὅλων τῶν μορφῶν τὶς ἀποτυχημένες μεθόδους, ποὺ ἕως σήμερα ἔχουν χρησιμοποιηθῆ, ἀλλὰ ποὺ τελικῶς ἐπεδείνωσαν τὰ τέλματά μας καὶ τὶς παγιδεύσεις μας.

Θὰ μοῦ πεῖτε, ἴσως, πῶς σήμερα βασιλεύουν οἱ δηθενατζῆδες, οἱ τυχάρπαστοι μὰ καὶ οἱ «ὀλίγον ἀπὸ ὅλα». Ναί, σωστά. Ἔτσι εἶναι κι ἔτσι θὰ ἐξακολουθήση νὰ εἶναι ἕως τὸ Τέλος. Εἶναι ἡ ...Εἰμαρμένη αὐτό. Εἶναι ἀναπόφευκτος διαδρομὴ, πρὸ κειμένου νὰ ἀλληλοκατασπαραχθοῦν μεταξύ τους ὅλοι αὐτοὶ οἱ «ὀλίγον ἀπὸ ὅλα». Εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ ἀνοήτου ἐπάνω σὲ δειλοὺς καὶ ἀναποφασίστους εὐφυεῖς, ποὺ ὁδηγεῖ βεβαιωμένα σὲ αὐτοχειρισμούς.

Εἶναι κατὰ βάσιν διαδρομὴ αὐτοκαταστροφῆς, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν θὰ διαφύγουν μόνον ἐκεῖνοι ποὺ θὰ «διακρίνουν» τὴν ἀλήθεια καὶ θὰ ἐξέλθουν ἐγκαίρως ἀπὸ τὰ πλήθη, χαράσσοντας ἀτομικὲς πορείες. Εἶναι τέλος πάντων μία ἐπίπονος ἐπιλογή, ποὺ ἔχει βαρύτατα τιμήματα, σὲ κτυπήματα (κυρίως ...κάτω ἀπὸ τὴν μέση) καὶ σὲ μοναξιά, στὴν διάρκειά τῆς διαδρομῆς τῆς, μὰ καὶ μοναδικὲς ἐπιβραβεύσεις διαυγείας, ἐσωτερικῆς ἡρεμίας καὶ τελείας ἱκανοποιήσεως/εὐτυχίας, ἐνῶ (ἐξ Ἀνάγκης ἴσως, στὶς περισσότερες τῶν περιπτώσεων) πάντα πλέον διακρίνεται ἀπὸ Ἀνδρεία καὶ Ἀρετή.

Ἄς γίνω ὅμως περισσότερο σαφῆς, ἐγγίζοντας ...«ἀκροθιγῶς» κάποια σύγχρονά μας παραδείγματα. Γνωρίζουμε, ὄλοι μας πῶς ὁ καρκίνος

ἀπὸ τὶς ἐπίσημες ἀρχές, τὴν ἐπίσημο πανεπιστημιακὴ κοινότητα, τὸν Παγκόσμιον Ὄργανισμό Ὑγείας ἀντιμετωπίζεται (λέει) μόνον μὲ χημειοθεραπείες. Τὸ ἐὰν ὑπάρχουν ἔρευνες ποὺ ἀποδεικνύουν αὐτοῦ τοῦ ...«θεσφάτου» τὸ ἀληθές (ἢ μή), τὸ ἐὰν ἡ τοξικότης τῆς φαρμακολογίας ποὺ χρησιμοποιεῖται σκοτῶνει περισσότερο, ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς καρκίνους, τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τὸ ἐὰν αὐτοὶ οἱ καρκίνοι, ποὺ διαρκῶς πολλαπλασιάζονται σὲ ἐπίπεδον πληθυσμιακῆς ἐξαπλώσεως, εἶναι ἀποτέλεσμα μίας τυχαιότητος ἢ κάποιου ...σχεδίου ἀποπληθυσμοῦ, οὐδόπως συζητᾶται. Ἔχει γεννηθῆ ἓνα πρόβλημα καὶ ἡ λύσις του θεωρεῖται μονόδρομος, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τὶς πολυεθνικὲς φαρμακευτικὲς.

Στὸ μεταξὺ, ἐρευνητὲς ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον, ποὺ ἀποδεικνύουν τὰ ἀντίθετα, ἢ φιμώνονται ἢ ...ἐξαφανίζονται (μὲ ἐπίσης συνοπτικὲς διαδικασίες) πρὸ κειμένου νὰ μὴν ἐφαρμοσθοῦν εὐρύτερα τὰ ἐπιτυχημένα ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν τους.

Ἔρευνα κατὰ τοῦ καρκίνου μὲ ἐναλλακτικοὺς τρόπους

Καί ποῦ συνετέλεσε τελικῶς ἡ δίωξις τῶν παραπάνω ἐρευνητῶν; Πολὺ ἀπλᾶ στὸ νὰ χρησιμοποιηθῆ ὡς ...«ἀπειλὴ προληπτικοῦ συνειτισμοῦ» γιὰ κάθε ἐπόμενο.

Κι ἔτσι, μόνον μὲ τὴν ...«ἀπειλὴ προληπτικοῦ συνειτισμοῦ», τοῦλάχιστον ἐδῶ στὴν χώρα μας, κρύβονται σὲ συρτάρια ἀποδείξεις ἐπὶ ἀποδείξεων, ἔρευνες ἐπὶ ἐρευνῶν, ποὺ θὰ μπορούσαν, ἐπὶ τέλους, νὰ ἀνακόψουν αὐτὴν τὴν σαρωτικὴ λαίλαπα καὶ τὸν πόνο ποὺ αὐτὴ ἡ συγκεκριμένη βιομηχανία ἐπισύρει.

Εἶναι Ἄνραιοι καὶ μέ Ἄρετὴ ὅσοι σιωποῦν; Ὅχι ἀγαπητοί μου, κόττες εἶναι. Κόττες λειρᾶτες. Κόττες ποὺ ἀρνῶνται νὰ προσφέρουν στὴν Ἀνθρωπότητα, ἀκόμη καὶ πληρώνοντας ἴσως μὲ τίμημα τὴν ζωὴ τους, ἓνα Ἄγαθὸ Ἀναγκαῖο. Κόττες ποὺ ἀπλῶς διαιωνίζουν τὴν ὑπάρχουσα μορφή Ὑβρεως, γιὰ νὰ μὴν ξεβουλευθοῦν οἱ ἴδιοι καὶ νὰ μὴν στρέψουν ἐπάνω τους τὸ μένος τοῦ «θηρίου ποὺ βρυχᾶται καθ' ὅσον χρόνον ξεψυχᾶ»... Κόττες ποὺ ὅσο

παραμένουν κόττες, συνεργοῦν στὰ εἰς βάρος τῆς Ἀνθρωπότητος ἐγκλήματα.

Ἄλλο παράδειγμα.

Συζητῶντας μὲ ὑψηλόβαθμο ὑπάλληλο τῆς ἐφορίας, πρὸ μερικῶν μηνῶν, ἔγινα ἔξαλλη, διότι, ὡς συνήθως, ἐπανελάμβανε τὸ κοινότυπον: «**Καί τί νά κάνω; Μόνος μου εἶμαι**». Πέραν τοῦ ὅ,τι, πολὺ ἀπλᾶ, θὰ μπορούσε ἀξιοπρεπέστατα νὰ παραιτηθῆ (κάτι ποὺ οὐδόλως περνοῦσε ἀπὸ τὸ ἀνύπαρκτον μυαλό του!!!), ὅπως ἀκριβῶς ἔπραξαν ἄλλοι κι ἄλλοι, πρὸ κειμένου νὰ ἀποσυνδέσουν τὶς ζωές τους ἀπὸ τὸν σαπροφυτισμό...

Μία συγκλονιστικὴ παραίτησις!

...ὅταν ἄρχισα νὰ τοῦ ἀπαριθμῶ τὰ ὅσα μπορούσε νὰ κάνη, ὑποχρεώνοντάς τον νὰ ἀφήσῃ κατὰ μέρος τὶς δικαιολογίες καὶ τὰ βολέματα, κατέληξε νὰ μὲ ἀποκαλῆ «ρομαντικὴ», «ἀνόητη», «ἐκτὸς πραγματικότητος» γιὰ νὰ φθάσῃ τελικῶς στὸ σημεῖον νὰ ἀποχωρήσῃ ἐκ τῆς συνομιλίας ...βράζοντας ὁ ἴδιος καὶ βλαστημῶντας ἐμέναν.

Ἐπαναλαμβάνω λοιπόν.

Εἶναι Ἄνρεϊος καὶ μέ Ἄρετὴ ὁ ἐφοριακός; Ὅχι ἀγαπητοί μου, κόττα εἶναι. Κόττα λειράτη. Κόττα ποὺ ἀρνεῖται νὰ προσφέρῃ στὸν συνάνθρωπό του μίαν μορφὴ ἀνακουφίσεως, ἀπομειώνοντας, σὲ ὅποιον βαθμό, τὰ βάρη καὶ τὶς ἐπιθέσεις τῶν τοκογλύφων. Ὅφειλε νὰ τὸ πράξῃ αὐτὸ ἀκόμη καὶ πληρώνοντας ἴσως μὲ τίμημα τὴν ζωὴν του. Μὰ ὅχι μόνον ἀρνεῖται, ἀλλὰ ἐπὶ πλέον συνεργεῖ, δικαιολογῶντας τὸν ἑαυτὸν του γιὰ τὶς πράξεις του, κρυβόμενος πίσω ἀπὸ ...«ἀδυναμία».

Κόττα ποὺ ἀπλῶς διαιωνίζει τὴν ὑπάρχουσα μορφὴ ὕβρεως, γιὰ νὰ μὴν ξεβολευθῆ ὁ ἴδιος καὶ νὰ μὴν στρέψῃ ἐπάνω τους τὸ μένος του τὸ «θηρίον ποὺ βρυχᾶται καθ' ὅσον χρόνον ξεψυχᾶ»...

Κόττα κι αὐτός, μὰ καὶ ὅλοι οἱ συνάδελφοί του, ποὺ βλέπουν τὸ ἄδικο ἀλλὰ σιωποῦν. Κόττες ἅπαντες αὐτοὶ οἱ σιωπηλοὶ συνεργοί, ποὺ ὅσο παραμένουν κόττες, πολλαπλασιάζουν τὰ εἰς βάρος τῆς Ἀνθρωπότητος ἐγκλήματα.

Ἄκομη ἓνα παράδειγμα εἶναι αὐτὸ ποὺ περιέγραψα πρὸ ἡμερῶν γιὰ τὸν στρατιωτικὸ.

**Ἦρα ἦταν νὰ ἀποζημιωθοῦμε γιὰ τὶς
...«θυσίες» μας ἀλλά...!!!**

Κατὰ τὰ γνωστὰ λοιπὸν κι αὐτός, ὅπως κι ἀμέτρητοι ἄλλοι συνάδελφοί του, Κόττες λειράτες εἶναι, ποὺ συνεργοῦν σὲ ἐγκλήματα κατὰ τῆς Ἀνθρωπότητος, ἀλλὰ γιὰ νὰ μειώσουν, κάπως, τὶς ἐνοχές τους, πηγαίνουν κάθε Κυριακὴ κι ἐκκλησιάζονται. Καλοὶ χριστιανοί... Οὐδόλως ὑποκριτές... Οὐδόλως «ὀλίγον ἀπὸ ὅλα»...

Καί, ἐπ' αὐτοῦ ἀκριβῶς, θὰ ἤθελα νὰ ἐπαναλάβω τὸν ἀγανακτησμένο λόγο μίας κυρίας, ποὺ ἀναζητοῦσε ἐναγωνίως μὴ ψεκασμένα-δηλητηριασμένα σταφύλια, κάπου στὴν Πελοπόννησο πρὸ ἐτῶν. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν, ἀπελπισμένη ἀναζητοῦσε μίαν, ὅσο τὸ δυνατόν, πιὸ καθαρὰ τροφή, ἔφθασε στὸ σημεῖον, ἀπελπισμένη, νὰ ἀναφωνήσῃ: «Ἀπὸ Δευτέρα ἕως καὶ Σάββατο ὅλοι αὐτοὶ φορτώνουν δηλητήρια τὴν δική μου τροφή, τὴν τροφή τῶν παιδιῶν μου καὶ τῶν ἐγγονῶν μου. Τὴν Κυριακὴ ὅμως, κάθε Κυριακὴ, ἀνελιπῶς, πηγαίνουν στὶς ἐκκλησίες, κοινωνοῦν, προσεύχονται καὶ λαμβάνουν ἄφεσιν ὅλων τῶν ἐγκληματικῶν ἁμαρτιῶν τους, ποὺ ἀπὸ Δευτέρα ἕως καὶ Σάββατο διαπράττουν. Ἁμαρτίες ποὺ διαπράττουν ἀπολύτως συνειδητῶς, ἀλλὰ ποὺ ἀκριβῶς ἐπεὶ δὴ θὰ ἐκκλησιασθοῦν τὴν Κυριακὴ, τὶς ...ξεφορτώνονται!!!».

Αὐτὸ ἀκριβῶς λοιπὸν πρεσβεύουν ἄπασσες οἱ Κόττες τοῦ κόσμου μας. Ὁ μέσος ἀγρότης ποὺ ψεκάζει δηλητήρια τὶς τροφές μας, οὐδόλως διαφέρει ἀπὸ τὸν μέσο ἐφοριακὸ ποὺ συνυπογράφει τὶς κατασχέσεις λογαριασμῶν καὶ περιουσιῶν, ἢ ἀπὸ τὸν μέσο στρατιωτικὸ ποὺ ἀρνεῖται νὰ μιλήσῃ γιὰ νὰ μὴν ἐκτεθῆ, ἢ ἀπὸ τὸν μέσον (τύποις) ἐρευνητὴ ποὺ κρατᾷ τὶς ἔρευνές του στὰ συρτάρια του, γιὰ νὰ μὴν στοχοποιηθῆ, ἢ ἀπὸ τὸν μέσο δικαστικὸ ποὺ ὑπακούει τυφλῶς στὶς ἐντολές τῶν τοκογλύφων ἢ ἀπὸ τὸν μέσο, ὁποιονδήποτε, ἄλλον ἐργαζόμενο, τοῦ Δημοσίου ἢ Ἰδιωτικοῦ τομέως, ποὺ γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν θεσοῦλα του, συνεργεῖ σὲ κάθε παρανοϊκότητα ποὺ οἱ ἐργοδότες του ἀπαιτοῦν.

Καὶ εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἴδιο μὲ ὅλους ἐκείνους ποὺ εἶδαν στὴν «κρίσιν» μίαν εὐκαιρία πλουτισμοῦ τους ἢ μὲ τοὺς ἄλλους, ποὺ δὲν ἀντέδρασαν, ὅταν διετάχθησαν νὰ ἠχογραφοῦν τοὺς πελᾶτες τῶν τραπεζῶν καὶ τῶν τηλεφωνικῶν ἐταιρειῶν ἢ μὲ τοὺς ἄλλους ποὺ τάχα μου δημοσιοκαφροῦν στοχευμένα, ἐνημερώνοντας, λέει, τοὺς συμπολίτες τους, μὲ ἀπώτερο σκοπὸ νὰ τοὺς ...ἐξουσιάσουν, στὴν πρώτη εὐκαιρία.

Εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἴδιο μὲ τὸν γείτονά μας ποὺ ρουφιανεύει στὸ ἕνα ἢ στὸ ἄλλο κόμμα τὶς ἀπόψεις συμπολιτῶν του ἢ μὲ τὸν ἄλλον γείτονά μας, ποὺ ὑπηρετεῖ σκέτο ἕνα κόμμα ἢ μὲ τὸν παράλλον συγγενή μας, ποὺ γιὰ νὰ βολευθῆ ὁ ἴδιος καὶ τὰ παιδιά του κάπου, ξεπωλεῖ ἀκόμη καὶ τὴν ...μάννα του. Εἶναι τέλος πάντων ἡ σημερινή μας πραγματικότητα.

Κόττες, κόττες, κόττες... Γεμίσαμε κόττες, ποὺ μαζὺ μὲ τὰ σκουλήκια, καθὼς φυσικὰ καὶ μὲ τοὺς «ἀναγκαίους προβατάρηδες-πράκτορες», συγκροτοῦν πλέον τὶς κοινωνίες μας.

Ἄς ξεκαθαρίσουμε ὅμως κάτι. Ἡ σημερινὴ κατάντια εἶναι ἀπλῶς τὸ προστάδιον τῆς ...«**Πύλης τοῦ Ἄδου**», τοῦ σημερινοῦ μας κόσμου. Ἐὰν λίγο, ἔτσι, ἀκροθιγῶς, καταπιασθοῦμε μὲ ἱστορικὰ παραδείγματα, τὸ μόνον ποὺ θὰ διαπιστώσουμε εἶναι πὼς ἀκριβῶς

οί ίδιες συνθήκες αναγνωρίζονται λίγο πρὸ τοῦ τέλους κάθε μεγάλης ἢ μικρῆς αὐτοκρατορίας. Ἀκριβῶς τὰ ἴδια. Κι ἀκριβῶς ἐπεὶ δὴ πρόκειται γιὰ τὰ ἴδια συμπτώματα, ἓνα εἶναι τὸ μόνον ἀσφαλὲς συμπέρασμα: αὐτὸ πὺν ὠδήγησε ὅλα αὐτὰ τὰ ἄτομα στὸ νὰ ὑποταχθοῦν, στὸ νὰ βολευθοῦν ἢ στὸ νὰ συνεργήσουν ἀπολύτως συνειδητῶς, μετουσιώντάς τους στὶς γνωστὲς Κόττες, σήμερα καταρρέει, ἐνῶ οἱ Κόττες ἔχουν πλέον ἀποδεδειγμένα σιδηροδέση τὴν τύχη τους μὲ ὅλο αὐτὸ τὸ οἰκοδόμημα πού, μὲ ἢ χωρὶς τὴν θέλησίν τους, ὑπηρετοῦν. Κι ἀκριβῶς ἐπεὶ δὴ καταρρέει ὅλο αὐτὸ τὸ οἰκοδόμημα, θὰ συμπαρασύρη στὸ τέλος του ὅ,τι δῆποτε τὸ ὑπηρετεῖ συνειδητῶς ἢ λόγῳ φόβου. Εἶναι Νομοτέλεια αὐτὸ πὺν γράφω.

Συνεπῶς; Συνεπῶς, καλὸ εἶναι, γιὰ ἀρχή, νὰ ἀπομακρύνουμε ἀπὸ τὶς ζωές μας ὅλων τῶν εἰδῶν, τὶς μικρὲς ἢ μεγάλες Κόττες, διότι τὸ μόνον πὺν μποροῦν νὰ μᾶς δώσουν, εἶναι οἱ μολυσματικοὶ φόβοι τους, οἱ διαβρωτικὲς τους αὐτό-δικαιολογίες καὶ ἡ ἐπίπλαστος «ἄφεσις ἀμαρτιῶν τους». Αὐτὰ ὅλα, μαζὺ μὲ ὅλους τοὺς μηχανισμοὺς πὺν χρησιμοποιοῦν, καταλήγουν νὰ προσβάλουν καὶ νὰ διαβρώνουν τὴν λογικὴ μας, μὰ κυρίως τὸ ἴδιο τὸ ἔμφυτο, σὲ ὅλα τὰ ἔμβια ὄντα, Ἐνστικτον Ἐπιβιώσεως. Μποροῦμε νὰ τοὺς λυπούμεθα, μποροῦμε νὰ τοὺς σιχαινόμεθα, μποροῦμε τέλος πάντων ἀκόμη καὶ νὰ τοὺς μισοῦμε, ἀλλὰ προέχει νὰ παραμείνουμε πολὺ μακρὰ τους, διότι εἶναι κάτι πὺν ἔχει κοντινὴ ἡμερομηνία λήξεως.

Ναί, σαφῶς κι αὐτοί, ὅπως κάποιοι ἄλλοι πὺν δὲν τοὺς μιμοῦνται, κατὰ βάθος γνωρίζουν. Ἔχει ὅμως σημασία τό ὅτι γνωρίζουν, ἐφ' ὅσον ἀρνῶνται νὰ δράσουν; Νομίζω πῶς ὄχι. Τὴν σήμερον μία ἐπιλογὴ ὑφίσταται καὶ αὐτὴ εἶναι ὁ ἀπόλυτος μονόδρομὸς μας.

Φιλονόη

Σημείωσις

Ένας πολεμιστής, όποτεδήποτε καὶ όπουδήποτε, γιὰ νὰ κερδίση τὸ δικαίωμα τῆς ἐπιβιώσεώς του, δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ πολεμήση, λόγω συνθηκῶν, ἀλλὰ νὰ πολεμήση ἀπολύτως ἀποφασισμένως καὶ συνειδητοποιημένως καὶ στοχοποιημένως. Διότι, πολὺ ἀπλᾶ ἐὰν δὲν εἶναι ἔτσι ὅπως ἡ Ἀνάγκη τοῦ ὀρίζει νὰ εἶναι, πολὺ πιθανὸν νὰ κερδίση κάποιαν/κάποιες μάχες, ἀλλὰ τὸν πόλεμο στὸ τέλος θὰ τὸν χάσῃ. Ἀπὸ τέτοιων εἰδῶν μάχες ἡ Ἀνθρωπότης, αἰῶνες τώρα, ἐχόρτασε, μὲ τὰ γνωστά, σημερινά, ἀποτελέσματα τοῦ «ὀλίγον». Ἐὰν ἡ Ἀπολυτότης δὲν μᾶς χαρακτηρίζῃ, λυπᾶμαι ἀλλὰ δὲν θὰ προλάβουμε νὰ ...παίξουμε. Θὰ ἔχουμε χάσῃ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἐπερχομένου Γύρου.

ΠΗΓΗ:<https://filonoi.gr/2019/10/15/ksekoboyme-oristikos-apo-tis-kottes-toy-kosmoy-mas/>